Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 1 augusti 2025*

”Begäran om förhandsavgörande – Immateriella rättigheter – Varumärken – Direktiv (EU) 2015/2436 – Tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning – Artikel 10.3 b – Rättigheter som är knutna till ett varumärke – Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål under tecknet – Elektronisk handel – Varor som utbjuds till försäljning från en annan medlemsstat än den där varumärket har registrerats – Begreppet lagring”

I mål C-76/24,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) genom beslut av den 23 januari 2024, som inkom till domstolen den 1 februari 2024, i målet

Tradeinn Retail Services S.L.

mot

PH,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos samt domarna S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (referent) och N. Fenger,

generaladvokat: D. Spielmann,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– PH, genom T. Kiphuth och N. Tretter, Rechtsanwälte,

– Europeiska kommissionen, genom P. Němečková och G. von Rintelen, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

och efter att den 27 mars 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 10.3 b i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 av den 16 december 2015 för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning (EUT L 336, 2015, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Tradeinn Retail Services S.L (nedan kallat TRS) och PH, som är innehavare av tyska varumärken för dykutrustning och dyktillbehör, angående en talan om förbud mot att använda kännetecken som är identiska med dessa varumärken för dyktillbehör.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Artikel 10, med rubriken ”Rättigheter som är knutna till ett varumärke”, i direktiv 2015/2436 har följande lydelse:

”1. Registreringen av ett varumärke ger innehavaren en ensamrätt.

2. Utan det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetsdagen för det registrerade varumärket, ska innehavaren av det registrerade varumärket ha rätt att förhindra tredje man, som inte har hans tillstånd, att i näringsverksamhet, för varor eller tjänster, använda ett tecken om

a) tecknet är identiskt med varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med dem för vilka varumärket är registrerat,

b) tecknet är identiskt med eller liknar varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med eller liknar de varor eller tjänster för vilka varumärket är registrerat, om detta kan leda till förväxling hos allmänheten, inbegripet risken för association mellan tecknet och varumärket,

c) tecknet är identiskt med eller liknar varumärket oavsett om det används för varor och tjänster som är identiska med eller liknar eller inte liknar dem för vilka varumärket är registrerat, om detta är känt i den medlemsstaten och om användningen av tecknet utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

3. Följande handlingar får särskilt förbjudas med stöd av punkt 2:

a) Att anbringa tecknet på varor eller deras förpackning.

b) Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.

…

e) Att använda tecknet på affärshandlingar och i reklam.

…”

Tysk rätt

4 14 § 2 och 14 § 3 i Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (lagen om skydd för varumärken och andra särskiljande kännetecken) av den 25 oktober 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082), i dess lydelse enligt Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16 Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (lagen om införlivande av direktiv 2015/2436) av den 11 december 2018 (BGBl. 2018 I, s. 2357) (nedan kallad MarkenG), har till syfte att införliva artikel 10.2 och 10.3 i direktiv 2015/2436 med den tyska rättsordningen.

5 Enligt 14 § 2 första meningen led 1 MarkenG är det förbjudet för tredje man att utan varumärkesinnehavarens samtycke i näringsverksamhet för varor eller tjänster använda ett kännetecken som är identiskt med varumärket för varor eller tjänster som är identiska med dem för vilka varumärket åtnjuter skydd.

6 Enligt 14 § 3 leden 1, 2 och 6 MarkenG är det, om villkoren i punkt 2 i denna paragraf är uppfyllda, i synnerhet förbjudet att anbringa ett kännetecken som är identiskt med det aktuella varumärket på varor eller deras förpackning eller emballage, utbjuda varor till försäljning under kännetecknet, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål och att använda kännetecknet på affärshandlingar eller i reklam.

7 I 14 § 2 MarkenG föreskrivs följande:

”Varumärkesinnehavaren får väcka talan om förbudsföreläggande mot den som använder ett kännetecken i strid med punkterna 2–4 om det föreligger risk för att beteendet upprepas. Denna rätt föreligger även första gången det föreligger en risk för intrång.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

8 PH är innehavare av följande två tyska figurmärken, vilka även innehåller ordelement (nedan kallade de aktuella varumärkena):

9 De aktuella varumärkena har registrerats hos Deutsches Patent- und Markenamt (tyska patent- och varumärkesverket) för bland annat dykutrustning, dykdräkter, dykhandskar, dykmasker och andningsapparater för dykning.

10 TRS, ett bolag med säte i Spanien, har på sin webbplats www.scubastore.com och på den elektroniska handelsplattformen www.amazon.de gjort reklam för försäljning av dyktillbehör och i samband med detta använt kännetecken som är identiska med de aktuella varumärkena, bland annat på vissa produktfoton där varorna var försedda med dessa varumärken.

11 PH väckte talan vid Landgericht Nürnberg-Fürth (Regionala domstolen i Nürnberg-Fürth, Tyskland) och yrkade bland annat att TRS skulle förbjudas att använda kännetecken som var identiska med de aktuella varumärkena i Tyskland. PH yrkade bland annat att TRS skulle förbjudas att anbringa kännetecknen på dyktillbehör, deras förpackning eller emballage, att utbjuda till försäljning, tillverka, distribuera eller på annat sätt marknadsföra dyktillbehör under dessa kännetecken, att göra reklam för dem eller att lagra dem för dessa ändamål.

12 Genom dom av den 3 februari 2022 beslutade Landgericht Nürnberg-Fürth (Regionala domstolen i Nürnberg-Fürth), efter att ha konstaterat att TRS delvis hade godtagit dessa yrkanden, bland annat att ålägga TRS att upphöra med att utbjuda till försäljning eller göra reklam för dyktillbehör försedda med kännetecken som var identiska med de aktuella varumärkena.

13 Efter överklagande av PH slog Oberlandesgericht Nürnberg (Regionala överdomstolen i Nürnberg, Tyskland), genom dom av den 29 november 2022, fast att den omständigheten att TRS hade sitt säte i Spanien och lagrade de aktuella varorna i denna medlemsstat inte utgjorde hinder för att detta företag dömdes för olaglig lagring av varor försedda med kännetecken som var identiska med dessa varumärken i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem i Tyskland. Nämnda domstol förpliktade TRS att upphöra med att utbjuda till försäljning eller göra reklam för dyktillbehör försedda med dessa kännetecken ”samt att distribuera eller lagra dem för detta ändamål”.

14 För att bestrida denna utvidgning av räckvidden av det föreläggande som meddelats i första instans överklagade TRS denna dom till Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland), som är den hänskjutande domstolen.

15 Enligt den hänskjutande domstolen innefattar lagring av varor i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem, i den mening som avses i 14 § 3 led 2 MarkenG, en materiell omständighet som består i lagringen och en subjektiv omständighet, nämligen avsikten att släppa ut varorna på marknaden.

16 Den hänskjutande domstolen anser att det är oklart hur denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436.

17 För det första erinrar den hänskjutande domstolen om att enligt territorialitetsprincipen är omfattningen av skyddet för ett varumärke som är registrerat i Tyskland begränsat till denna medlemsstat och att rättsliga åtgärder endast kan vidtas mot handlingar som utförts inom den

medlemsstaten. Den hänskjutande domstolen söker klarhet i huruvida artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436, mot bakgrund av territorialitetsprincipen, gör det möjligt för innehavaren av ett varumärke som är skyddat i en medlemsstat att förbjuda tredje man att i en annan medlemsstat lagra varor som är försedda med ett kännetecken som är identiskt med detta varumärke på grund av att dessa varor är avsedda att utbjudas till försäljning eller marknadsföras i den medlemsstat där varumärket är skyddat.

18 Enligt den hänskjutande domstolen kan denna bestämmelse tolkas på två sätt. Enligt en första tolkning, som grundar sig på nämnda territorialitetsprincip, utgör lagring av varor under detta kännetecken i en annan medlemsstat än den där varumärket skyddas inte intrång i det berörda varumärket, även om lagringen syftar till att utbjuda dessa varor till försäljning eller marknadsföra dem på marknaden i skyddsmedlemsstaten.

19 Enligt en andra tolkning föreligger intrång i ett nationellt varumärke när de berörda varorna lagras i en annan medlemsstat än skyddsmedlemsstaten, i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem under nämnda kännetecken i skyddsmedlemsstaten.

20 För det andra söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida användningen av verbet ”besitzen” (att besitta) i den tyska språkversionen av artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ska tolkas så, att denna bestämmelse kräver att tredje man har direkt tillgång till de aktuella varorna eller om det räcker att denna tredje man kan påverka den person som har en sådan tillgång.

21 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende angett att begreppet ”Besitz” (besittning) i tysk rätt har en vid räckvidd och omfattar såväl ”direkt besittning” som ”indirekt besittning”. Med direkt besittning avses en faktisk makt över ett föremål som upphör när innehavaren lämnar eller förlorar den faktiska kontrollen över föremålet. Om en person tillfälligt har en vara i sin besittning på grund av en rättighet eller skyldighet gentemot en tredje part, ska den tredje parten betecknas som någon som ”indirekt besitter” varan. När en säljare överlämnar det sålda föremålet till en transportör blir transportören således ”den som direkt besitter” föremålet och säljaren den som ”indirekt besitter” detsamma.

22 Även om TRS enligt tysk rätt således skulle kunna kvalificeras som den som ”indirekt besitter” varan, tvivlar den hänskjutande domstolen på att så även är fallet med avseende på artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att i unionslagstiftningen om varumärken används inte uttryck som har samma betydelse som verbet ”besitzen” i samtliga språkversioner. I vissa språkversioner används nämligen uttryck som i huvudsak avser lagring snarare än ha i besittning, vilket innebär att det finns en direkt tillgång till de berörda varorna. Den hänskjutande domstolen utesluter emellertid inte att det av EU-domstolens praxis går att sluta sig till att tillämpningsområdet för artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 omfattar den som indirekt besitter dessa varor.

23 Mot denna bakgrund beslutade Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen) att vilandeförklara målet och hänskjuta följande frågor till EU-domstolen för förhandsavgörande:

”1) Kan innehavaren av ett nationellt varumärke, med stöd av artikel 10.3 b i [direktiv 2015/2436], utverka ett förbud för en person att i utlandet lagra intrångsgörande varor i syfte att utbjuda de varorna till försäljning eller marknadsföra dem i det land där varumärket åtnjuter skydd?

2) Krävs det, för att rekvisitet lagra i den mening som avses i artikel 10.3 b i [direktiv 2015/2436] ska vara uppfyllt, att det finns en faktisk möjlighet att få tillgång till de intrångsgörande varorna, eller är det tillräckligt att det finns en möjlighet att påverka den som faktiskt har tillgång till varorna?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ska tolkas så, att innehavaren av ett varumärke som är skyddat i en medlemsstat kan förhindra tredje man att i en annan medlemsstat lagra varor under ett kännetecken på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet i syfte att utbjuda dessa varor till försäljning eller marknadsföra dem i den medlemsstat där varumärket är skyddat.

25 Det ska för svaret på denna fråga erinras om att vid tolkningen av en unionsbestämmelse ska inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 17 november 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punkt 12, och dom av den 8 maj 2025, L. (Småförsändelser av icke-kommersiell karaktär), C-405/24, EU:C:2025:335, punkt 28).

26 I artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436, jämförd med punkt 2 i samma artikel, föreskrivs att innehavaren av ett registrerat varumärke kan förhindra tredje man, som inte har hans tillstånd, att i näringsverksamhet, för varor eller tjänster, använda ett kännetecken som innebär intrång i detta varumärke, och att bland annat sådan användning som består i ”att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet” får förbjudas.

27 Såsom framgår av denna lydelse krävs det, för att varumärkesinnehavaren ska kunna förbjuda lagring av varor under detta kännetecken, att tredje man som lagrar varorna själv gör det i syfte att utbjuda varorna till försäljning eller att marknadsföra dem (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punkt 45).

28 Av nämnda lydelse följer däremot inte uttryckligen att innehavaren av ett varumärke som är registrerat i en medlemsstat har möjlighet att förhindra tredje man att i en annan medlemsstat lagra varor under detta kännetecken.

29 Vad gäller det sammanhang i vilket artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ingår, ska det erinras om att det skydd som följer av registreringen av ett nationellt varumärke i princip är begränsat till registreringsmedlemsstaten, vilket innebär att innehavaren i allmänhet inte kan åberopa detta skydd utanför den medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 juni 1994, IHT Internationale Heiztechnik och Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, punkt 22, och dom av den 19 april 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, punkt 25).

30 Syftet med den ensamrätt som följer av registreringen av ett varumärke enligt artikel 10.1 i direktiv 2015/2436 är att ge innehavaren av det aktuella varumärket möjlighet att skydda sina särskilda intressen i egenskap av innehavare av varumärket, det vill säga att säkerställa att varumärket kan fylla sin egentliga funktion. Utövandet av denna rätt ska följaktligen förbehållas de fall då tredje mans användande av kännetecknet har eller kan ha skadlig inverkan på

varumärkets funktion (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 november 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, punkterna 50–54). Bland dessa funktioner ingår inte bara varumärkets grundläggande funktion, som är att garantera konsumenterna varans eller tjänstens ursprung, utan även varumärkets övriga funktioner, såsom bland annat att garantera varornas eller tjänsternas kvalitet, eller kommunikations-, investerings- och reklamfunktioner (dom av den 25 januari 2024, Audi (Fäste för emblem på en kylargrill), C-334/22, EU:C:2024:76, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

31 Detta syfte och den geografiska räckvidden av det skydd som varumärket ger får flera konsekvenser för tolkningen av artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436.

32 För det första har innehavaren av ett nationellt varumärke rätt att förhindra tredje man från att i registreringsmedlemsstaten marknadsföra varor under det kännetecken vars användning har skadlig inverkan på varumärket. Sådana varor ska emellertid inte anses ha marknadsförts om de omfattas av ett suspensivt tullförfarande, såsom förfarandet för extern transitering, och inte har övergått till fri omsättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2006, Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, punkterna 19–21 och där angiven rättspraxis).

33 För det andra kan innehavaren av ett nationellt varumärke förhindra tredje man att i registreringsmedlemsstaten utbjuda varor till försäljning under detta kännetecken. Innehavaren kan således motsätta sig ett sådant utbjudande till försäljning, även när det avser varor som omfattas av tullförfarandet för extern transitering, under förutsättning att nämnda utbjudande till försäljning med nödvändighet innebär att varorna övergår till fri omsättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2005, Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, punkt 61).

34 Domstolen har dessutom redan slagit fast att innehavaren av ett varumärke kan förhindra tredje man att, bland annat genom online-reklam, utbjuda varor till försäljning under nämnda kännetecken, även när tredje man, servern på den webbplats som vederbörande använder eller varorna befinner sig utanför registreringsmedlemsstaten, om utbjudandet till försäljning eller reklamen riktar sig till konsumenter i den medlemsstaten. I annat fall skulle de aktörer som använder sig av elektronisk handel och som erbjuder konsumenter i den medlemsstaten varor som är belägna utanför nämnda medlemsstat undgå varje skyldighet att iaktta de rättigheter som är knutna till samma varumärke, vilket skulle undergräva den ändamålsenliga verkan av det skydd som garanteras genom direktiv 2015/2436 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2011, L’Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, punkterna 62 och 63, och dom av den 6 februari 2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

35 Domstolen har tillagt att enbart det förhållandet att en webbplats är tillgänglig i den medlemsstat där det berörda varumärket är skyddat inte är tillräckligt för att försäljningserbjudanden som görs på webbplatsen ska anses riktade till konsumenter på detta territorium. Det ankommer på de nationella domstolarna att från fall till fall bedöma huruvida det finns relevanta indikationer på att ett försäljningserbjudande som visas på en webbplats eller på en försäljningsplattform online som är tillgänglig på nämnda territorium riktar sig till konsumenter som befinner sig på detta territorium. Sådana indikationer kan bestå i att det i utbjudandet till försäljning återfinns uppgifter om de geografiska områden till vilka den berörda tredje parten är beredd att skicka den aktuella varan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2011, L’Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, punkterna 64 och 65).

36 För det tredje ger artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 innehavaren av ett varumärke möjlighet att förhindra tredje man att inte bara utbjuda till försäljning och marknadsföra varor under ett kännetecken vars användning utgör intrång i detta varumärke, utan även att ”lagra dem för dessa ändamål”, såsom det har erinrats om i punkterna 26 och 27 i förevarande dom. Denna bestämmelse avser således tredje mans lagring av sådana varor endast om lagringen föregår ett utbjudande till försäljning eller marknadsföring som innehavaren av ett varumärke har rätt att förhindra.

37 Såsom framgår av punkt 34 ovan har innehavaren av ett varumärke emellertid rätt att förhindra tredje man att, bland annat genom online-reklam, utbjuda varor till försäljning under nämnda kännetecken, även när tredje man, servern på den webbplats som han använder eller varorna befinner sig utanför registreringsmedlemsstaten, om utbjudandet till försäljning riktar sig till konsumenter i den medlemsstaten. I en sådan situation har varumärkesinnehavaren även rätt att förbjuda nämnda tredje man att lagra varorna utanför detta territorium om lagringen utgör en etapp som föregår ett sådant utbjudande till försäljning eller dess genomförande, vilket innebär att lagringen kan anses ha ägt rum för detta ändamål.

38 I förevarande fall framgår det av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat att den elektroniska handelsplattformen www.amazon.de i det nationella målet, i avsaknad av bevis för motsatsen, förefaller vara riktad till konsumenter inom det territorium som omfattas av de aktuella varumärkena (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 december 2010, Pammer och Hotel Alpenhof, C-585/08 och C-144/09, EU:C:2010:740, punkt 83, och dom av den 12 juli 2011, L’Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 66). De försäljningserbjudanden som återfinns på denna plattform och som avses i det nationella målet omfattas således, med förbehåll för de kontroller som det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra, av tillämpningsområdet för artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436.

39 Av det anförda följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ska tolkas så, att innehavaren av ett varumärke som är skyddat i en medlemsstat får förhindra tredje man att i en annan medlemsstat lagra varor under ett kännetecken på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet i syfte att utbjuda dessa varor till försäljning eller marknadsföra dem i den medlemsstat där varumärket är skyddat.

Den andra frågan

40 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ska tolkas så, att det för att ”lagra” en vara under ett kännetecken, i den mening som avses i denna bestämmelse, på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet, är nödvändigt att ha direkt och faktisk kontroll över varan eller, om det är tillräckligt att utöva kontroll eller ha bestämmande inflytande över den person som har den direkta och faktiska kontrollen över varan.

41 Den hänskjutande domstolen har förklarat att de tvivel som föreligger och som motiverar den andra frågan beror på skillnader mellan de olika språkversionerna av artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436. Den tyska språkversionen av den bestämmelsen skulle kunna tolkas så, att ”besitta” en vara inte nödvändigtvis innebär att ha tillgång till den, medan andra språkversioner av samma bestämmelse använder uttryck som antyder motsatsen.

42 Det ska i detta hänseende påpekas att även om den tyska språkversionen (*besitzen*), den franska språkversionen (*détenir*) och den rumänska språkversionen (*deținute*) av artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 hänför sig till besittning, används i andra språkversioner av denna

bestämmelse uttryck som hänvisar till idén om lagring eller magasinering, såsom exempelvis de uttryck som används i den spanska språkversionen (*almacenar*), den danska språkversionen (*oplagre*), den engelska språkversionen (*stocking*), den italienska språkversionen (*stoccare*) eller den svenska språkversionen (*lagra*). De sistnämnda uttrycken skulle således kunna ge intrycket att nämnda bestämmelse avser förvaring av en rad varor, medan uttrycket besittning inte antyder en sådan kvantitativ aspekt och har en vidare innebörd.

43 Enligt fast rättspraxis ska, i händelse av bristande överensstämmelse mellan språkversionerna av en unionsbestämmelse, denna bestämmelse tolkas med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (dom av den 27 mars 1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, punkt 19, och av den 8 maj 2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, punkt 58 och där angiven rättspraxis). Dessutom gäller att när en unionsbestämmelse kan bli föremål för flera tolkningar ska företräde ges den tolkning som är ägnad att säkerställa bestämmelsens ändamålsenliga verkan (dom av den 24 februari 2000, kommissionen/Frankrike, C-434/97, EU:C:2000:98, punkt 21, och dom av den 23 november 2023, EVN Business Service m.fl., C-480/22, EU:C:2023:918, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

44 Trots de språkliga variationer som nämns i punkt 42 i förevarande dom, ska det med avseende på artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436, påpekas att varje språkligt uttryck, oavsett om det otvetydigt hänvisar till besittning eller snarare till idén om lagring eller magasinering, innebär en faktisk makt, och således en viss kontroll, över de berörda varorna. Såsom generaladvokaten har erinrat om i punkt 54 i sitt förslag till avgörande utgör denna bestämmelse under alla omständigheter en del av de bestämmelser som syftar till att ge varumärkesinnehavaren ett rättsligt instrument som gör det möjligt för denne att förbjuda varje agerande av en tredje man som använder ett kännetecken på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet och på så sätt få denne att upphöra med sådant agerande. Varje tredje man som direkt eller indirekt har kontroll över den handling som utgör ett sådant agerande ska anses i praktiken kunna bringa denna användning att upphöra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punkterna 37 och 38 samt där angiven rättspraxis).

45 Av detta följer att begreppet lagra i artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 inte endast omfattar de fall då tredje man har en direkt och faktisk kontroll över de berörda varorna, utan även de fall där denne indirekt men ändå faktiskt kontrollerar dessa varor genom att vederbörande utövar kontroll eller har bestämmande inflytande över den person som har den direkta och faktiska kontrollen över varorna.

46 Om denna bestämmelse endast var tillämplig på tredje man som har den faktiska kontrollen över de aktuella varorna, skulle det vara omöjligt för varumärkesinnehavaren att rikta ett föreläggande om upphörande till en näringsidkare som utan innehavarens samtycke, i syfte att utbjuda varorna till försäljning eller marknadsföra dem, överlämnar varorna till en tjänsteleverantör för att denne för detta ändamål ska kunna tillhandahålla sådana tjänster som magasinering eller transport av nämnda varor. En sådan tolkning skulle, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 62 i sitt förslag till avgörande, vara oförenlig med syftet med direktiv 2015/2436 och beröva det skydd som direktivet garanterar en del av dess ändamålsenliga verkan.

47 Av det anförda följer att den andra frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436 ska tolkas så, att det för att ”lagra” en vara under ett kännetecken, i den mening som avses i denna bestämmelse, på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet, är tillräckligt att utöva kontroll eller ha bestämmande inflytande över den person som har den direkta och faktiska kontrollen över varan.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Artikel 10.3 b i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 av den 16 december 2015 för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning**

   ska tolkas så,

   att innehavaren av ett varumärke som är skyddat i en medlemsstat får förhindra tredje man att i en annan medlemsstat lagra varor under ett kännetecken på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet i syfte att utbjuda dessa varor till försäljning eller marknadsföra dem i den medlemsstat där varumärket är skyddat.

2) **Artikel 10.3 b i direktiv 2015/2436**

   ska tolkas så,

   att det för att ”lagra” en vara under ett kännetecken, i den mening som avses i denna bestämmelse, på de villkor som anges i artikel 10.2 i direktivet, är tillräckligt att utöva kontroll eller ha bestämmande inflytande över den person som har den direkta och faktiska kontrollen över varan.

Underskrifter